

Az utóbbi időben latrinaszagú hecckampány bontakozott ki ellenem, és ez arra kényszerít, hogy a publicisztika műfaj szabályait megszegve előljáróban félreérthetetlenül leszögezzek két tény.

Először is: mindazok, akik azt állítják, hogy szerintem a kommunisták túl kevés embert öltek meg vagy tettek tönkre, aljasul és tudatosan hazudnak. Másodszor is: mindazok, akik azt állítják, hogy én nem a fasiszta csöcselékmentalitás szétfűzését kérem számon az elmúlt évtizedektől, hanem általában a jobboldali gondolkodását vagy hagyományát, tudatosan és aljasul hazudnak. Ezt a két állítást az alábbiakban be is bizonyítom.

Pár nap óta azt latolgatom, hogy mikor vájak neki ennek a cikknek. Hazaáruolt már vagyok, ne várjam-e meg, amíg kútmérgezővé léptetnek elő? Vagy esetleg olyan sötétben bujkálnak, aki a legjobb magyarok, Tom Kennedy és Lezsák Sándor meggyilkolására szó fondorlatos összeesküvést. Lezsák egyszer már hírről adta, hogy gyilkos szándékkal lesett rá egy lakitelki útkanyarulatban valami éjszakai autó – várjak-e, amíg napvilágot lát, hogy az én Opel-em volt az?

November 8-án többedmagammal interjút adtam a német ZDF televíziós társaságnak az Egenleg-botrányról. A műsort december 17-én sugározták, egy nappal Antall József temetése előtt. Kisvártatva röptülni kezdtek felénk „nem is üres állapotban” (Heine), a bilik. Először a halottgyalázás vádjával rukoltak elő, holott a műsor nyilvánvalóan Antall halála előtt készült, ráadásul egy szót sem szölkünk a miniszterelnökről. Aztán eldőrdült egy-egy lövés élesben is. A hamisítások és rágalmak csúcspontjukat január 9-én érték el először. A Hét című folytatásos televíziós képtelenségben, melyet, mint a neve is mutatja, kifejezetten a három héttel korábbi események ismertetésére hoztak létre.

Tom Kennedy, a Nemzeti Tájékoztatósi Iroda sajtótanácsadója, a ZDF-műsorról nyilatkozva „enciklopédikus tudatlansággal” (Heine) művelte az Antall által újból divatba hozott műfajt, a horthyászt. Engem azonban elsősorban antiszemitizmusának a libalegezők zöldjére emlékeztető naiv bája nyűgözt le. Ausztriában is dült, ugyebár, a médiaháború, de ott „például az erőviszonyok és hát gondolom, a cél valahogyan más volt, mint itten. A cél mind a két oldalon osztrák volt, itten nem vagyok benne egészen biztos, hogy mind a két oldal magyar...” A nem magyarokról beszélve feltehetően nem a vizigiókra gondolt, az én „megjegyzéseme” ugyanis ezt mondta: „Oda fog kerülni, ahol a Landesmann-megjegyzések függenek manapság, amit mind a zsidóság, mind a magyarság egyöntetűen és egy szóval elítélt.” Ily módon kapcsolatba hozott azzal a személlyel, akit megbocsáthatatlanul magyarelleness megnyilatkozása miatt valóban minden ép felfogású ember elítél, és aki éppen ezért alkalmas arra, hogy lencseként összegyűjtse és személyével legalizálja, sőt mi több, az értelmes önvéde-

lem látszatával ruhazza fel az antiszemita indulatokat.

Egyszer régen, az ántivilágban a Magyar Hírlap kulturális rovatának vezetője azzal adta vissza egyik novellámat, hogy antiszemita írást nem publikálhat. – „De hiszen én nem szeretem a zsidókat” – válaszoltam. Tudtam róla, hogy párttag ugyan, de hajdan nyilas volt. „Kérlek szépen – felelte – ez a te magánügyed.” – „Még nem fejeztem be – mondtam. – Én ugyanis nemcsak a zsidókat nem szeretem, hanem a nem zsidókat sem.” Az illető az ajkába harapott, és haláláig egyetlen soromat sem közölte. Engem viszont boldoggá tett bejelentésem: azért nem szeretem sem a zsidókat, sem a nem zsidókat, mert nem így osztom fel az embereket, és ezt a felosztást értelmetlennek találom, akárki próbálkozik vele. A mi Tomunkkal sem az a bajom, hogy olyan nagyon-nagyon jó magyar. Azt viszont felrovom neki, hogy meghamisítja a mondandómat, a megmérgezett szöveget szépspricceli az országban, majd lebűdöslandesmannoz, miközben a képernyő arcát mutatja, célpont gyanánt.

Ezzel rátértem a hamisításra, mely a ZDF-es megnyilatkozásom óta mindennapos jelenség. A mi Tomunk volt az első csúcspont, a második pedig Lezsák Sándor. Ők jelenleg az én ihletőim.

Mintegy 35–40 percig beszélgettem a ZDF Aspekte című műsorának szerkesztőjével. Még a felvételt kezdete előtt megajándékozott Nahlik Gábornak a külföldi sajtó számára kibocsátott nyilatkozatával, amely szerint Göncz Árpád 1992. október 23-án a láрма miatt nem jutott szóhoz a Kossuth téren. „Lárma – kacagott a szerkesztő-riporter –, azt agyalta ki, hogy láрма.” Amit erről mondtam a műsorban, azt most magyarra fordítom annak a hiteles szövegnek az alapján, amelyet a szerkesztő elküldött nekem: „Egyszerűen kétségbevonhatatlan, hogy Göncz Árpádot kifütyülték, hogy egészen jobboldali beállítottságú fasiszta csöcselék segítségével megakadályozták, hogy beszéljen, és most azt mondja Nahlik úr, hogy láрма volt. Ez egyszerűen nevetséges.”

Ehhez a megállapításhoz kapcsolódott a következő reflexióm: „Az volt a kommunisták legnagyobb bűne, vagy inkább azoké az embereké, akik kommunistáknak nevezték magukat – én egyáltalán nem tekintem őket kommunistáknak, ők, mondjuk így, reálkommunisták –, hogy még ezt a söpredéket sem tudták kipusztítani. Nem testileg, hanem szellemileg értem ezt a kipusztítást. Ez a politika olyan rossz volt és annyira ártalmatlan jobb felé, hogy ezek a jobboldali figurák most teljesen sértetlenül, mintha mi sem történt volna, mint Czipkerózsikák semmit sem változva feltámadhattak negyven évig tartó alvás után.” Szövegem pontosabb lett volna, ha a „kommunisták legnagyobb bűne helyett a „kommunisták bűneinek legszörnyűbb következ-

ményé”-ről beszélek, de mondandóm így is olyan egyértelmű, hogy német ismerőseim fel sem bírják fogni, mi lehet vele idehaza a baj.

A Hét riporternője megkérdezi a mi Tomunkat: „Hogyan értékelhető az a kijelentés, hogy a kommunisták nem végeztek elég tiszta munkát, és a jobboldali gondolkodást nem irtották ki teljesen?” A közbeiktatott félmondat a kérdező hölgy szellemi tulajdona, mely ellenkezőjére fordítja felfogásomat. Tiszta munkát az végez, aki tudatosan nekilát valaminek, ez esetben a jobboldali gondolkodás kiirtásának. Én viszont azt állítom, hogy a kommunisták politikája rossz volt, és ezért támadhatott fel sértetlenül a negyvenéves kommunista uralom után a fasiszta mentalitás. A mi Tomunk persze veszi a labdát: „Az áldozatok, a százezrek és milliók ebben az országban vagy akárhol, akik a kommunista pogromok alatt meghaltak, akik megcsönkultak, akiknek élő halottként kellett leélni az életüket, hogy ez nem volt elég...” Itt már a jobboldali gondolatról sincs szó, a mi Tomunk szerint én azt vetem a kommunisták szemére, hogy nem öltek meg és nem tettek tönkre több magyart.

Ezt úgy nevezik, hogy uszítás. Szerencsére – gondolom – ezt a hülye sem hiszi rólam, a mi Tomunk és az aládolgozó bájos hölgy csak szalmát csépelet. És ekkor jön Lezsák Attila: „Eörsi úgy fogalmazott, hogy a kommunista rendszer az elmúlt negyven évben nem végzett tökéletes munkát, mert megmaradt Magyarországon a jobboldal... Iszonyatos belegondolni abba, hogy mit is jelent ez a mondat, amikor a náciizmus, a bolsevizmus többmilliónyi áldozatáról kell beszélnünk... S ekkor valaki képes megfogalmazni azt, hogy a kommunisták nem végeztek alapos munkát.”

Emléksznék rá: ezt a kifejezést A Hét ügyes riporternője csempészte bele a kérdésbe, de Lezsák már nekem tulajdonítja: „Eörsi úgy fogalmazott...” Attilánk megismétli Tomunkat: keveslem a többmilliónyi áldozatot. „Ezt olyan hazaáruulásnak nevezem, amely árt hazánk belső nyugalmanak és külföldi megítélésének, és árt egész Kelet-Európának is.”

Fellapozom hatályos törvénykönyvünket, a hazaáruulásról szóló 144. paragrafus első bekezdésének első pontját: „Az a magyar állampolgár, aki abból a célból, hogy a Magyar Köztársaság függetlenségét, területi épségét vagy alkotmányos rendjét sértse, külföldi kormányval vagy külföldi szervezettel kapcsolatot vesz fel vagy tart fenn, büntetett követ el, és öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

Ehhez mit szólsz, Lezsák Sándor?

Szegény Lezsáknak most be kell bizonyítania, hogy országromboló céllal adtam interjút a ZDF-nek, és hogy ez a német televíziós állomás országunk szuverenitására